

допустимим є використання окремих конструкцій обмежувальних умов у трудових відносинах. У тому випадку, коли на зазначений момент відомо, що працівник буде працювати з комерційною таємницею та з іншою секретною інформацією, вказана умова не є необхідною, проте ігнорування роботодавцем цієї можливості обов'язково призведе до відповідних негативних наслідків (якщо в подальшому цей договір не буде доповнений умовою про конфіденційність).

Література

1. Перевалова Л. В. Захист конфіденційної інформації: проблеми та шляхи вирішення / Л. В. Перевалова, С. В. Кваша // Вісник НТУ «ХПІ». Серія: Актуальні проблеми розвитку українського суспільства. – 2011. – № 30. – С. 55–61.
2. Легашова Е. С. Соглашения о неконкуренции с работниками: английский опыт и российская действительность / Е. С. Легашова, А. Р. Муксинов // Закон. – 2010. – № 4. – С. 51–60.
3. Рим О. М. Запобігання конкуренції у трудових правовідносинах: автореф. дис ... канд. юрид. наук / О. М. Рим. – Львів, 2008. – 16 с.
4. Киселев А. Наем и увольнение по-фински / А. Киселев // Эж-Юрист. – 2013. – № 21. – С. 15–16.

УДК 340.342.951(043.2)

Гусар О. А., к.ю.н.,
Шерстобоев С. О. студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ

Найважливішим механізмом реалізації громадянських прав у демократичному суспільстві є політичний плюралізм, тобто вираження політичної волі членів громадянського суспільства шляхом утворення політичних партій. Багатопартійність є необхідним конституційним елементом демократичного укладу держави. Право свободи об'єднання громадян України задля здійснення своїх прав і свобод, задоволення політичних, економічних, соціальних інтересів закріплено статтею 36 Основного Закону України – Конституції [1] та регламентовано Законом України «Про політичні партії в Україні» [2].

Під юридичною дефініцією політичної партії слід розуміти, перш за все, її суспільно-політичну функцію щодо формування органів державної влади, тобто учасника політичних процесів у державі. Відтак у визначенні політичної партії акцент слід змістити на її прагнення отримати владу. Саме це відрізняє політичну партію від інших об'єднань «за інтересами»,

вважає В. В. Залізнюк [3].

Попри ствердження Й. Тейзінга про відсутність чіткого визначення поняття «партія», про «політичну партію» можна говорити лише у тому випадку, якщо йдеться про організації, які поставили за мету справляти постійний вплив на формування політичної волі; характерною рисою політичної партії є участь у виборах для утримання в своїх руках безпосередньої влади та впливу [5].

Останнім часом спостерігаємо застосування політичними партіями нових методів і засобів політичної комунікації, що у свою чергу, провокує зміни у традиційних формах і методах впливу на державний і світовий соціально-політичний простір. До таких можна віднести можливості і спектр застосування інформаційно-маніпулятивних технологій. Інформаційний прогрес перетворився на інструмент поневолення людини інформаційними технологіями.

Коли ми ведемо мову про інформаційну технологію, як матеріал виступає інформація. Як продукт — також інформація. Але це якісно нова інформація про стан об'єкта, процесу або явища. Технологія представлена методами і способами роботи з інформацією персоналу і технічних пристроїв. Інформаційна технологія — це система методів і способів збору, передачі, накопичення, опрацювання, зберігання, подання і використання інформації. Кожна з перелічених у визначенні інформаційної технології фаз перетворення і використання інформації реалізується за допомогою специфічної технології. У цьому розумінні ми можемо вести мову про інформаційну технологію як сукупність технологій — технології збору інформації, технології передачі інформації тощо. Інформаційні технології реалізуються в автоматизованому і традиційному (паперовому) видах.

Доступ до мережі Інтернет як потужного інтерактивного засобу зв'язку з громадськістю, дозволяє здійснювати регулярний діалог політичних акторів з найбільш активною частиною суспільства. Інтернет-технології можуть використовуватися для таких цілей: розширення доступу виборців і ЗМІ до законотворчої діяльності; зниження витрат по формуванню асоціацій і об'єднань виборців; підвищення ефективності зворотних зв'язків між виборцями і їхніми представниками в законодавчих органах влади.

Процес проникнення веб-сервер-технологій у політику можна розділити на три етапи: перший етап — розміщення політичної інформації, статична презентація політичних програм лідерів і партій в Інтернет; другий етап — поява і розширення в Інтернеті діалогових форм політичної комунікації (наприклад, концепція «електронний уряд», блоги, форуми), що дозволило забезпечити постійний суспільно-політичний дискурс; третій етап — створення віртуальних політичних структур і перенесення частини важливих форм політичної участі (голосування) в Інтернет, що

сприяє становленню «електронної демократії».

Сучасні політичні PR-технології дозволяють систематично і комбіновано використовувати всю сукупність внутрішніх і зовнішніх інформаційних зв'язків політичної партії, реалізувати сильні сторони організації і нейтралізувати слабкі. Тому PR-технології стають безперервним, активним, комплексним засобом вирішення довгострокових політичних завдань, створюючи нові принципи взаємодії влади і суспільства.

Використання ботів і тролінг політичних опонентів у політиці дає можливість застосовувати противнику нечесні правила гри. Так, у період виборчих компаній боти і тролі як учасники інформаційного простору забирають до 60 процентів трафіку, що сприяє необ'єктивному сприйнятті інформацією та зловживаннями інформаційними правами. А відсутність можливості офіційно реагувати на такі порушення (так як регулювання мережі Інтернет є досить обмежене) сприяє такій їх діяльності. В результаті таких дій ботів і тролів створюється відповідний інформаційний шум і формулюються нові інформаційні виклики, які є вигідними для окремих груп людей і політичних сил [5].

Насправді в інформаційному суспільстві відбувається поглинання особистості інформаційними технологіями чим і користуються в своїй діяльності політичні партії. За допомогою інформаційних технологій політичні партії здійснюють реалізацію стратегічного планування за допомогою методики колективної безконфліктної роботи великих груп людей в динамічній мережі, що призводить до стратегічного управління зовнішнім і внутрішнім середовищами, а саме розвитком суспільства і своїм власним розвитком. Причому масштаби використання цілеспрямованих і спеціальних інформаційних технологій і характер зазначених прийомів впливу дають змогу вести мову навіть про інформаційно-комунікативну революцію в політичній сфері.

Література

1. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80?find=1&text=%>
2. Про політичні партії в Україні: Закон України (із змінами, поточна редакція від 01.10.18) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2356-14>
3. Залізнюк В. Деякі аспекти дефініції поняття «політична партія» в наукових працях та національному законодавстві України як відображення її функції та ролі в суспільстві // Часопис Київського університету права. – 2015. – № 3. – С. 99–102.
4. Тейзінг Й. Політичні партії в демократичному суспільстві / Й. Тейзінг, В. Гофмайстер. – 2-ге вид. – К., 2001. – 128 с.
5. Сопілко І.М. Тролі, боти та бот-мережі як загрози розвитку

УДК 349 (043.2)

Добкіна К.Р., к.ю.н., доцент,
Новосельська І.В., к.ю.н., доцент,
Державний університет інфраструктури та технологій,
м. Київ, Україна

ПИТАННЯ НЕОБХІДНОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ТА КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І СУМІЖНИХ

Запорукою сучасного процесу гуманізації законодавства і цивілізованого прогресу є вільне та ефективно здійснення людиною своїх прав і свобод [1, с. 16]. Це забезпечується шляхом надання учасникам відносин свободи у здійсненні своїх прав і державної допомоги особам з боку уповноважених державних органів. Власне, демократична правова держава існує для того, щоб допомагати та сприяти людині у здійсненні нею прав і законних інтересів, охороні та захисту у разі їх порушення. Тобто, необхідність встановлення адміністративної та кримінальної відповідальності за порушення авторського права і суміжних прав згідно Конституції України права і законні інтереси фізичних осіб становлять основний зміст діяльності держави в особі її органів. Отже, держава повинна самостійно забезпечувати цей захист на загальному і спеціальному рівнях. Загальний рівень – охорона правопорядку в державі взагалі, спеціальний – діяльність спеціалізованих державних органів з профілактики, виявлення правопорушень та злочинів у сфері інтелектуальної власності, проведення дізнання по них та притягнення винних осіб до певної відповідальності.

Не менш важливим для іміджу України, як країни, де дотримуються прав та свобод громадян, – є прозора економічна діяльність, здатність держави швидко виявляти правопорушення та злочини й приймати ефективні заходи щодо попередження та припинення протиправної діяльності осіб, які їх вчиняють. Якщо у перехідний період поширення набуло порушення авторських і суміжних прав, що пояснюється об'єктивними і суб'єктивними факторами, то зусилля держави у даній сфері повинні бути спрямовані на захист саме цього сектору економіки.

Значна частина порушень зумовлена появою на ринку інтелектуальної власності нових товарів – носіїв об'єктів авторського і суміжних прав, швидким моральним старінням і наявністю швидкісних каналів й технологій розповсюдження. З поширенням на пострадянському просторі